

HÄMÄRÄN LAULU

Jäätynyt sydän

JORUNN JOHANSEN

6

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGMONT

Jorunn Johansen

Jäätynyt sydän

Hämärän laulu 6

*Suomentanut: Saga Egmont
Editoinut Sanna Michael*

Saga Egmont

Jäätynyt sydän – Hämärän laulu 6

Suomentanut: Saga Egmont

Editoinut: Sanna Michael

Alkuteos: *Et hjerte av is*

Alkuteoksen kieli: kirjanorja

Copyright © 2018, 2026 Jorunn Johansen ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727221878

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Henkilögalleria

Skoglian tila

Elisabeth Berg	Henrikin ja Kristinin tytär
Henrik Berg	maanviljelijä (kuollut)
Kristin Berg	Henrikin vaimo (kuollut)
Elli Lyyti	Elisabethin ja Olan tytär
Kristin	Elisabethin ja Emilin tytär
pikku-William	Elisabethin ja Williamin poika (kuollut)
Per	Elisabethin kasvattipoika, Olan poika
Henrikke	keittäjä, Henrikin uusi vaimo
Mathilde	kotiapulainen (kuollut)
Emilie	lastenhoitaja
Veronica	kotiapulainen
Petronella	keittäjä

Kalle	renki
--------------	-------

Tangenin tila

Ola Hamnes	Victorin ja Kajsan poika, Elisabethin aviomies (kuollut)
Victor Hamnes	maanviljelijä (kuollut)
Kajsa Hamnes	Victorin vaimo
Sylvia Hamnes	Victorin ja Kajsan tytär
Petter	tallirenki, Sylvian aviomies
Sandra	Olan ensimmäinen vaimo (kuollut)

Muut

Alexander Iversen	nimismies
Jens Fredriksen	lääkäri
Ivar Berg	muukalainen (kuollut)
Emil Berg	Ivar Bergin ”veli” (kuollut)
Arnt	Emil Bergin toveri (kuollut)
Alf	Emil Bergin toveri (kuollut)
Alfred	Emil Bergin toveri
Gaute Jenssen	Kristin Bergin rakastaja (kuollut)
Rouva Vilsen	Kristin Bergin ystävätär
Josefine Vilsen	rouva Vilsenin tytär

Niko	suomalainen, Elisabethin oikea isä (kuollut)
Veronica	lastenhoitaja
Agnete	sisäkkö
William Larssen	Nikon liikekumppani (kuollut)
Anna	kotiapulainen

Edellinen kirja päättyi näin:

Elisabeth oli ollut jalkeilla useita kertoja ja tunsu itsensä vahvemmaksi. Pahin kipu oli helpottanut, mutta lääkäri kävi edelleen säännöllisesti vaihtamassa sidettä. Haava oli parantunut hienosti ilman, että hänelle oli noussut kuumetta. Lääkäri oli sanonut, että Elisabeth oli vahva, ja lisännyt, että tämän olisi käytettävä voimaansa myös tulevaisuudessa. Elisabeth ei ollut täysin ymmärtänyt, mitä mies oli sillä tarkoittanut, mutta hän oli silti nyökännyt ja luvannut tehdä niin.

Nyt Elisabeth istui salongissa Henrikken kanssa, joka oli jatkanut häneltä kesken jäänyttä käsityötä. Elisabeth ei kyennyt vielä itse neulomaan. Lapset tarvitsivat lisää villavaatteita, ja äitipuoli oli ottanut tehtävän hoitaakseen, kiltti kun oli.

Nimismies oli kuulustellut Alfredia useita päiviä. Mies väitti itsepintaisesti, ettei ollut nähnyt Olaa eikä ollut tehnyt tälle mitään. Nimismies uskoi Alfredia, joka odotti parhaillaan siirtoa Kongsvingeriin. Kahden virkavallan edustajan oli määrä tulla hakemaan miestä.

”Ajatteletko taas Olaa?” Henrikke vilkaisi Elisabethia.

”Ajattelen. Ei kulu päivääkään, etten ajattelisi häntä. Minusta tuntuu kuin olisin menettänyt osan itsestäni. Ola oli minulle kaikki kaikessa.”

”Olen kuullut, että nimismies on lähettänyt jälleen miehiään etsimään Olaa. Hän on saanut päähänsä, että tämä ei ehkä ole kovin kaukana Tangenista.”

”Kuinka niin?”

”He ovat etsineet Olaa kaikkialta muualta, mutta eivät maatilan läheisyydestä. Se johtui siitä, että he luulivat niiden kahden mielipuolen siepanneen Olan.”

Elisabeth nyökkäsi. ”Ajattele, jos hän onkin jossakin lähellä! En kuitenkaan tiedä, jaksanko tätä enää. En yksinkertaisesti kestä enempiä. Ajattelen mieluummin tyttöjä ja Periä, joka on niin hyvä koulussa. Tiedän, että pojalla on ikävä Olaa, mutta hän keskittyy silti omiin tehtäviinsä ja auttaa navetassa. Per on kiltti ja hyvä poika.”

”Niin, Per on todella urhea, ja hän muistuttaa jatkuvasti enemmän Olaa. Hän on aivan isänsä näköinen.”

Elisabeth oli samaa mieltä. Hän näki Perissä paljon Olaa. Se tuntui hyvältä. Ellikin oli Olan tytär ja aivan tämän näköinen. Elisabethilla olisi kaikesta huolimatta kaksi lasta, jotka muistuttivat häntä Olasta. Silti syvällä sisimmässään hän uskoi ja toivoi, että mies palaisi pian Skogliaan.

Molemmat nostivat katseensa, kun Emilie tuli ilmoittamaan nimismiehen seisovan ovella. Henrikke pyysi lastenhoitajaa päästämään vieraan sisään.

”Voi ei! Entä jos jokin on vialla?” Elisabeth sanoi ja tunsi, kuinka hänen sydämensä alkoi jyskyttää levottomasti.

”Ota rauhallisesti. Nimismies on käynyt täällä usein viime ai-

koina. Hän tulee varmasti vain päivittämään tämänhetkisen tilanteen”, Henrikke lohdutti, ja Elisabeth yritti rauhoittua.

Nimismies astui sisään salonkiin. Hän oli pukeutunut paksuihin housuihin ja villapaitaan. Kasvot olivat punaiset kylmän sään vuoksi, ja mies näytti hieman epäsiistiltä. Elisabeth päätteli tämän oleskelleen pitkään metsässä.

”Hyvää päivää, hyvät naiset. Minulla on teille uutisia. Olemme löytäneet Olan.”

Elisabeth tuijotti nimismiestä suu auki. Hänestä tuntui kuin hänen sydämensä olisi pysähtynyt.

”Kerro meille kaikki”, Henrikke komensi. Elisabeth kuitenkin näki, että äitipuoli oli peloissaan ja huolissaan.

Nimismies selvitti kurkkuaan ja näytti epätoivoiselta. Sillä hetkellä Elisabeth tiesi, että kaikki toivo oli menetetty. Hän lyyhistyi tuoliinsa ja peitti kasvonsa käsillään. Sitten hän kuuli nuo hirvittävät sanat.

”Olen pahoillani, mutta Ola on kuollut. Hän on ollut kuolleena jo pitkään. Löysimme hänet Tangenin läheltä rotkosta. Kuoliaaksi jäätyneenä.”

Kyynelet sumensivat Elinen silmät, joten hän sulki päiväkirjan. Suru valtasi jälleen hänen mielensä. Se, mitä hän oli juuri lukenut, oli käsittämätöntä. Silti hänen olisi pitänyt ymmärtää, mihin suuntaan tarina oli menossa. Hänen isoisoäitinsä oli sanonut, että Ola oli hänen elämänsä rakkaus, ja isoisoäiti oli elänyt yksin vuosikausia. Niin pitkään kuin Eline muisti. Vanhus ei ollut koskaan mennyt uusiin naimisiin. Hän oli peräti ottanut takaisin tyttömensä. *Elisabeth Berg*.

Miksi isoisoäiti oli tehnyt niin? Johtuiko se siitä, että hän suri niin syvästi sitä, ettei ollut voinut käyttää miehensä nimeä? Luultavasti se oli selitys, sillä kun Eline ajatteli asiaa tarkemmin, hän ei voinut muistaa isoisoäitinsä koskaan puhuneen Ola Hamnesista. Hän ei ollut koskaan maininnut Olaa sanallakaan. Ei ennen kuin oli näyttänyt Elinelle miehen valokuvan vanhainkodissa. ”*Hän oli elämäni rakkaus*”, isoisoäiti oli sanonut. Ola Hamnes. Mies, joka jäätty kuoliaaksi Tangenin tilan lähellä. Mies, jota isoisoäiti oli rakastanut ensikohtaamisesta lähtien. Aina katkeraan loppuun saakka tuona kohtalokkaana talvena 1925.

Isoisoäiti parka! En kestä ajatella sitä. Melkein rakastuin Olaan itsekin. Uppouduin tarinaan niin perusteellisesti, että elin sitä sinun kanssasi, isoisoäiti. Kuvittelen Olan unieni mieheksi, vaikkei hän sitä olekaan. Molemmilla on kuitenkin vaaleat hiukset. Unieni miehellä on maailman kauneimmat siniset silmät; ne ovat lähes yhtä siniset kuin taivas. Hän on suoraselkäinen ja ryhdikäs. Taitava ratsastaja, joka ratsastaa kauniilla hevosellaan niittyjen halki. Taustalla näen korkeita mäntyjä. Ne seisovat siellä majesteettisten hahmojen tavoin ja toivottavat minut tervetulleeksi.

Eline räpäytti silmiään. Hän oli palannut hetkeksi uniinsa ja

nähty niissä esiintyvän miehen selvästi mielessään. *Mikä oikein olet miehiäsi, Eline mietti. En edes tiedä nimeäsi. En tiedä, oletko todellinen vai olemassa vain unissani. Olen kuitenkin unennäkijä. Ehkä sinä todella olet siellä? Jossakin päin Finnskogenia? Minusta tuntuu, että olet todellinen. Tunnen sinun olevan siellä!*

Eline pyyhki kyyneleensä ja ajatteli, että isoisoidin sydämen oli täytynyt muuttua jääksi kaikkien kuluneiden vuosien aikana. Isoisoäiti oli rakastanut lähes koko elämänsä ajan vain ja ainoastaan Ola Hamnesia. Kaikki ne pitkät vuodet, jotka isoisoiäiti oli ikävöinyt elämänsä rakkautta. Nyt vanhus oli itse tullut tiensä päähän ja halusi päästää irti. Siksi isoisoiäiti oli antanut kirjansa Elinelle. Isoisoäiti *halusi* kuolla, jotta hän voisi tavata Olan uudelleen.

Eline nielaisi ja tunsi surun painavan harteitaan. Kuinka isoisoiäiti oli reagoinut kuullessaan Olan kuolemasta? Hän ei ollut koskaan enää palannut entiselleen. Elämä oli ollut hänelle pelkkää selviytymiskamppailua kaksikymmentävuotiaasta lähtien.

Ajatukset pyörivät Elinen päässä.

Entä mitä tapahtui Perille ja Ellille? Kristin-täti oli kuollut vasta muutama vuosi sitten. Eline ymmärsi asioista nyt paljon enemmän. Hänen isoisoiäidillään ja Kristinillä oli ollut kireät välit, ja kun Eline mietti asiaa tarkemmin, hän muisti tätinsä olleen varsin hankala ihminen. Täti oli ilmeisesti ollut naimisissa muutamana vuoden. Oliko hänellä ollut lapsia? Elinellä ei ollut aavistustakaan. Asia ei ollut käynyt ilmi missään vaiheessa, sillä isoisoiäiti ja täti eivät olleet puhuneet menneisyydestä. Eline huokaisi. Niin paljon vaiettuja asioita. Niin paljon salaisuuksia!

Mutta entä Elli? Ellihän oli hänen äitinsä äiti. Eline oli ollut hyvin nuori, kun hänen vanhempansa ja isovanhempansa olivat kuolleet. Hän ei muistanut ketään heistä kovin hyvin. Nyt hän oli

pahoillaan siitä, ettei hänen tätinsä tai isoisoäitinsä ollut tehnyt mitään vaaliakseen heidän muistoaan. Eline ei ollut juuri ajatellut asiaa aikaisemmin. Hän oli keskittänyt huomionsa poikiin, flirttailuun ja hauskanpitoon ja syventynyt sen jälkeen opintoihinsa ja työhönsä, joka oli merkinnyt hänelle hyvin paljon. Mutta nyt, kun Eline oli saanut käsiinsä isoisoäitinsä elämästä kertovat kirjat ja lukenut isoäidistään Ellistä, hän toivoi, että hän olisi ollut kiinnostuneempi kuulemaan enemmän sekä isoäidistään että omasta äidistään. Saatuaan tietää isoisoäitinsä dramaattisesta elämästä, Elinen työ oli menettänyt merkityksensä. Työpäivät olivat muuttuneet tuskallisen pitkästyttäviksi. Mikään ei enää kiinnostanut. Joka puolella oli vain onnettomuuksia, väkivaltaa ja murhia, luonnonkatastrofeista puhumattakaan.

Nyt Elinelle oli tärkeämpää kuin koskaan aikaisemmin saada selville, mitä Ellille ja Perille oli tapahtunut. Per oli perinyt Tangenin Olalta. Asuiko tilalla nykyisin joku Perin sukulainen?

Eline ymmärsi, että hänen oli ryhdistäydyttävä, vaikka vain tunniksi. Hänen vatsansa huusi ruokaa. Jos hän aikoi jaksaa vierailta isoisoäitinsä luona iltapäivällä, hänen olisi syötävä jotakin.

Eline ponnistautui ylös sängystä ja raahautui keittiöön, veti laatikon auki ja nosti esiin viipaloidun leivän. Jääkaapin sisältö oli niukka, mutta hän löysi sentään voita ja juustoa. Maito oli ehtinyt hapantua, joten hän heitti sen pois. Sen sijaan hän otti appelsiinimehua.

Eline asetteli ruoan lautaselle ja kantoi koko komeuden olohuoneeseen, jossa hän asettui sohvalle lautanen sylissään. Hän haukkasi palan leipää ja pureskeli suupalaa miettien samalla lukemaansa.

Ola Hammes, hänen isoisoäitinsä rakastettu, oli löydetty kuolleena. Mies, jota isoisoäiti ei voinut koskaan unohtaa! Eline sai me-

hun hädin tuskin alas, sillä hänen kurkkuaan kuristi, ja hän teki kaikkensa pitääkseen itkun loitolla. Hän näki mielessään isoiso-äitinsä, joka juoksi kallion rinnettä ylös mennäkseen tapaamaan rakasta Olaansa. Isoisoäidin sydän oli pakahtua jännityksestä ja suudelmien aiheuttamasta ilosta. Katseet kohtasivat, ja kaksikon välillä roihusi rakkaus.

Eline huokaisi saatuaan viimein syötyä, ja laski lautasen olohuoneen pöydälle. Jälleen hän vilkaisi viherkasvejaan. Ne roikottivat lehtiään. Hänen olisi muistettava kastella ne ennen kuin hän lähtisi ulos.

Eline kiirehti makuuhuoneeseen ja katsoi laatikon pohjalla vielä lojuvia vanhoja kirjoja. Hän selaili sattumanvaraisesti pientä mustaa kirjaa.

Hänen silmänsä laajenivat, kun hän näki, mitä se sisälsi.

Kirjan oli täytynyt kuulua Olalle, koska teksti oli kirjoitettu miehen käsialalla. Eline huomasi sen heti. Hän sulki kirjan ja vilkaisi sen kantta.

Ola Hamnes, kannessa luki. Eline avasi kirjan uudelleen ja alkoi lukea.

Rakas Elisabethini!

Aika kuluu hitaasti. Istun isäni työhuoneessa, katselen lumisille pelloille ja ajattelen sinua. Näen sinut ja hymysi sieluni silmin.

Toiveikkaat silmäsi. Pitkät mustat hiuksesi, jotka aina kiiltävät niin kauniisti.

Hieman lapsellisen puolesi. Niin, kaiken sinussa.

Isäni on toivoton. Hän on saanut päähänsä, ettet ole minun arvoiseni. Että olet samanlainen juonittelija kuin äitisi.

Olen miettinyt asiaa. Isäni vaikuttaa niin kovin kiinnostuneelta äidistäsi. Hieman liiankin kiinnostuneelta. Siksi kävin läpi isäni kassakaapin sisällön. Ilman lupaa ja hänen tietämättään tietenkin.

Isälläni on ollut suhde sinun äitisi kanssa. Se selittää, miksi isä tuntee niin suurta vihaa. Minun ei olisi pitänyt kirjoittaa tätä, mutta tämä ei olekaan kirje. Nämä ajatukset ovat vain omia mietteitäni, mutta minun on kirjoitettava johonkin ylös, mitä ajattelen ja tunnen.

Minun on kirjoitettava kaipuusta. Ja hulluudesta, joka riivaa Tangenia ja vie minulta pian hengen.

Minut pitää kuitenkin järjissäni ajatus Ellistä. Tyttärestämme. Tuosta ihastuttavasta pienestä tytöstä, jossa on osa meitä molempia. Hän on rakkautemme hedelmä...

Eline räpytteli jälleen silmiään niiden täytyessä kyynelistä. Ola ei ollut kirjoittanut samassa yhteydessä muuta, mutta kun Eline käänsi esiin seuraavan sivun, siellä oli lisää tekstiä. Kyseiset sanat oli kuitenkin kirjoitettu luultavasti paljon myöhemmin.

En tiedä, mitä tekisin. Et ole enää Finnskogenissa.

En voi uskoa, että lähdit luotani! Mitä jos en enää koskaan näe sinua tai lastamme?

En pysty nukkumaan. Pystyn hädin tuskin syömään, kun olet poissa.

Kohtelin sinua ikävästi, mutta minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa. Pelastin sinut, rakkaani. Isältäni. Näin sen hänen silmistään eräänä iltana. Ne olivat mustat kuin pimein yö. Hän joi paljon, ja hänen sylissään oli kirja. Tunnistin sen välittömästi. Kyseessä oli musta kirja. Siinä on paljon pa-

hoja asioita. Isäni vannoi, että me kaksi emme koskaan olisi onnellisia yhdessä. Että sinä, rakastettuni, kuolisit. Hänen vihansa oli niin syvää, että pelästyin toden teolla. Äitini on viime aikoina pysytellyt enimmäkseen omassa huoneessaan. Luulen, että hän pelkää isää ja uskoo, että tämä on pakko-mielteen vallassa. Olen samaa mieltä äidin kanssa, mutta en voi tehdä asialle mitään. On siis oikeastaan vain hyvä, ettet ole täällä. Ainakin olet turvassa isäni vihalta.

Eline oli järkyttynyt. Hänellä ei ollut ollut aavistustakaan siitä, mitä Tangenissa oli tuolloin tapahtunut. Hän käänsi esiin seuraavan sivun.

Näin tänään isäni juoksevan pihan poikki kivääri olallaan. Minulla ei ollut aavistustakaan, missä hän oli ollut, mutta omat epäilykseni heräsivät, koska hän tuli metsästä. Hän tuli Skoglialle kuuluvilta mailta, Elisabeth. Kuulin laukauksesta ja isästäsi. Entä jos minun isäni ampui sinun isääsi?

Eline ei pystynyt lukemaan enempää. Pieneen mustaan kirjaan kirjoitetut rivit olivat Olan sisimpiä ajatuksia, mutta miten hänen isoisoäitinsä oli saanut kirjan käsiinsä? Oliko Kajsa antanut sen hänelle Olan kuoleman jälkeen?

Mikään, mitä Eline oli lukenut, ei vaikuttanut johdonmukaiselta. Hän pohti myös ajan kulumista kirjaan merkittyjen tapahtumien välillä. Hän selaili kirjan sivuja ja huomasi, että joitakin sivuja puuttui, aivan kuin ne olisi revitty irti. Siinä voisi olla selitys, hän ajatteli.

Eline jatkoi kirjan selailua, sillä mitä jos tekstiä oli vielä lisää?

Viimeiseltä sivulta hän löysi jotakin, mikä sai hänet pyyhkimään kyyneleitä lukiessaan.

Olen niin onnellinen. Sain sinut viimeinkin. Meillä on ihana elämä yhdessä, Elisabeth.

Olemme perhe. Rakastan Elliä ja olen hyvin kiintynyt Periin. Siinä vasta älykäs poika! Hän perii minulta kaiken. Isähän on nyt kuollut. Äiti voi hyvin olosuhteisiin nähden. Aivan kuin hän olisi helpottunut. Eilen hän vei mustan kirjan papille, joka piilotti sen alttarin alle. Ilmeisesti niin kuuluu tehdä vanhojen tapojen mukaan. Kukaan ei voi satuttaa meitä. Olen silti huolissani, koska löysin isäni kirjoituspöydän laatikosta puoliksi kirjoitetun kirjeen. Siinä kerrottiin tragediasta, jota ei voitu estää. Ajattelin heti sinua. Että isä sai sittenkin viimeisen sanan. Tietyllä tavalla hän kai saikin. Viimeinen hulluuden teko, jonka hän teki ennen antautumistaan, kohdistui minuun... Hänen omaan poikaansa...

Eline tuijotti käsin kirjoitettuja rivejä, ja hänen ajatuksensa pyörivät kehää. Olisiko Victor voinut langettaa Olan päälle loitsun? Voisiko olla Victorin syytä, että Ola oli jäänyt kuoliaaksi? Että Ola oli kuollut sinä päivänä?

Eline värähti tuntiessaan lattian rajasta kylmän tuulahduksen. Hetken aikaa hänestä tuntui kuin kirja olisi hohkannut kuumuutta. Hän huomasi, että hänen kätensä oli muuttunut punaiseksi ja sormenpäissä oli rakkuloita kuin palovammojen jäljiltä. Hän heitti kirjan nopeasti takaisin laatikkoon.

Mitä minulle oikein tapahtuu? En ymmärrä... Hän nousi ylös, juoksi kylpyhuoneeseen, avasi hanan ja antoi kylmän veden valua sormilleen.

Eline vapisi pukiessaan myöhemmin shortsit ja valkoisen puseron päälleen. Hän katsoi uudestaan sormenpäitään, joita kuumotti edelleen. Hänen sormensa olivat punaiset ja turvok-sissa. Hän tunsi itsensä levottomaksi, sillä kirja oli muuttunut polttavan kuumaksi juuri sillä hetkellä, kun hän oli lukenut Olan epäilleen Victorin langettaneen loitsun päälleen.

Eline nielaisi. Mitä tuo mies oli oikein puuhannut? Victorin oli täytynyt olla päästään sekaisin.

Ja miksi lattianrajassa oli tuntunut kylmä henkäys? Nyt oli kesä, ja ulkona oli lämmin. Hän ei ollut koskaan ennen kokenut mitään vastaavaa. Muutaman sekunnin ajan hänestä oli tuntunut kuin jokin kylmä olisi vyörynyt hänen päälleen.

Eline ei kestänyt ajatella asiaa enempää. Sen sijaan hän harjasi hiuksensa, siisti makuuhuoneensa ja otti matkapuhelimen esiin. Hän katseli puhelinta pitkään. Pitäisikö hänen soittaa vanhainko-tiin ja ilmoittaa, ettei hän olisikaan tulossa tänään? Laatikossa oli vielä lisää kirjoja, mutta ne olivat hänen isoisoäitinsä päiväkirjoja.

Ei! Kysymyksiä oli aivan liikaa. Hänen olisi puhuttava isoiso-äitinsä kanssa.

Eline oli helpottunut noustessaan viimein pois bussista, joka oli ollut tupaten täynnä ihmisiä. Kuumuus oli melkein tyrmännyt hänet. Hän oli seissyt väkijoukon keskellä ja pitänyt tiukasti kiinni mutkissa. Hien ja pahanhajuisen hengityksen lemu oli ol-lut niin kuvottava, että hän oli ollut vähällä oksentaa. Täyteen ahdetussa bussissa ei ollut juuri ollut ilmaa.

Hiki valui Elinen selkää pitkin, ja hän katui, että oli lähtenyt lainkaan ulos asunnostaan. Oli iltapäivä, ja hänen isoisoäitinsä oli luultavasti uupunut kuumuudesta tai sitten mennyt päivälevolle.

Eline silmäili ympärilleen. Hän katseli pensaiden ympärillä

*Menetys syöksee nuoren naisen
uudelle polulle*

Ola on kuollut, ja Elisabethin on pärjättävä yksin lasten kanssa. Surun murtamana hän etsii uutta alkua Oslosta. Kaupungista Elisabeth löytää vähitellen uusia ystäviä hyväntekeväisyyttä harjoittavien naisten parista. Hän tutustuu hyväsydämiseen Christinaan ja onnettomaan Ingeriin, mutta vähitellen paljastuu, ettei kumpikaan nainen ole sitä miltä näyttää...

Hämärän laulu on osa Pohjoiset saogat -kirjauniversumia
– koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.

Jorunn Johansen on norjalainen kirjailija. Innoituksen Hämärän laulu -sarjaan hän on saanut Etelä-Norjan Finnskogenin jylhistä maisemista, joissa hän viettää kesänsä.